

ישראל שתצא ממילחמה
זו לא תהיה
דומה לישראל שנגררה
לתוכה.

מילחמת-הלבנון כבר השפיעה על האדם הישראלי יותר מכל מילחמה קודמת. היא גרמה לקיטוב מורחב בין הישראלי היפה והישראלי המכוער.

היא העלתה כנפשו של כל ישראלי את אשר יש בה. היפה היה לרוב יותר, המכוער למכוער יותר.

הנה גבר. היו במילחמה זו, כמו בכל מילחמה, גילויים נהדרים של מסירות-נפש מול פני היריב. גבורה בקרב ועזרה לחברים. אך במילחמה זו התגלה גם סוג חדש של גבורה: שלא היה בו צורך במילחמות קודמות: הגבורה של החייל שאינו מוכן רק להרף את נפשו מול פני אויב, על פי מיוזמת מדינתו, אלא גם להרים את דגל המצפון, בודד מול פני המון מוסת, ולהתנגד בפה מלא לרוח השלטת. היו חיילים שעמדו ימים ושברים עות באש, ירדו מן הקוים ומיהרו ישר אל משרד ראש-הממשלה, כדי להפגין שם נגד המילחמה. תוך התגררות בהמון שטוף-מוח, מקלל, מנדף ומאיים, היו קצינים קרביים מצטיינים שהלכו אל ראש-הממשלה, להתחסה והדקדקני, כדי להביע באוזניו את מחאתם הנמרצת על מילחמה שאינה באה להגן על הריבונות אלא למנוע מולדת מן השופר. היו הורים שכולים שחשפו את יגונם ברכים, כאשר נשאו בן הפגנות שלטים בגנות המילחמה שקטלה את בניהם. וזהו גבורה מרסוג מיוחד — שהרי כל אב ואם דבקים ביגונם, באמונה כי מות בנם לא היה לשוא.

היו אזרחים אישיים, קונפורמיסטים, הולכים-בתלם, וביניהם נציגים ומצביעי מפלגות לאומניות, שהתערערו מול פני הוועדה של המילחמה, ושרטרו לפעולות-המחאה של מחנה-השלום.

המצפון היהודי התגלה במילחמה זו יותר מבכל מילחמה אחרת. על כולם עליה, ואת כולם סימל, גבר בשם אלי גבע, מפקד חטיבת קרבית, גיבור-מילחמה איתני, שהקריב במעשה גדול אחד את הקאריירה שלו ואת עתידו. הוא עשה את המעשה האמיץ ביותר של המילחמה כולה: הוא תבע באופן הפגתי לשחררו מתפקידו (ראה כתבה ומיסגרת). בכך ביקש להציל

נוכח התפנית של ערפאת, התקפה על מערב ביירות הפכו חסרת-תכלית, ולא תהיה אלא אודגיה של צימאון דו

למות - בשביל מה?

קי, הזכיר ערפאת בפירושו את במיסגרת זו.

שיחת ערפאת-מקלוקסקי, ראיון ערפאת-אבנרי, התקיימה עיר נצורה, המופגזת והמופצצת די יום, באווירה של מתח וסכסוך אין אלה שיחות מסודרות, כמו בתיקפה שעל חוף הריביירה. שיחות מאולתרות, שעונות התשובות, שבהן מתפתחים דברים מעמם.

המיסמך של מקלוקסקי, רבים מקטעי הראיון שהעניק ערפאת לאבנרי ולעיתונות, הוא מאולץ — והדבר מגביר בהרבה את אמונתו.

כדי להביא את הדבר בצורה מסודרת, שאף תשובה, יהיה צורך במשקל ומתן שקט, שיטתי ומסודר, דווקא את המשא-והמתן הזה מבקשת ממשלתנו למנוע בכל מחיר.

אחרי כל מחסום

מיוון שממשלת ישראל — וסוכניה-המעולה שלה — לא זכו להצלחה במשימתם, רוצים למנוע כל דרישה עם אש"ף, שיביא בחשבון להקמת ישות פלסטינית בגדה המערבית, הם הקימו מחסום אחר מחסום בדרך לשלום.

כאשר מסר סרטאווי את זות-שלום, אמרו: מי זה סרטאווי? הוא אינו מייצג איש!

כשנסתבר כי ערפאת עומד על מאחורי סרטאווי, אמרו: מדוע ערפאת אינו מכריז על זה בעצמו?

כשזכרנו ערפאת על הדבר בעצמו, אמרו: הוא מדבר מסמך לעניין, דבריו אינם חדי-משמעיים.

כשמשיע עתה ערפאת את

(החשך בעמוד 2)

שיש בה כדי לשים קץ לסיכסוך בין מאה שנים, היתה זועמת.

היא הגיבה לילד קטן, שימאיימים לקחת ממנו צעצוע. הצעצוע הוא כיבוש ביירות המערבית.

מכונת-התעמולה המשוכללת ביותר בעולם הופעלה — בעזרת פוליטיקאים אמריקאיים ציניים, הזקוקים לקולות יהודיים — כדי להקים מסך של עשן מסביב למעשה ההיסטורית.

נאמר כי ערפאת הכיר בהחלטות "רעות" של האו"ם, אך לא בהחלטות "הטובות", ובראשן ההחלטה 242.

זוהי טענת-סרק. כל ההחלטות האו"ם מבוססות על קיומה של ישראל, המדינה היחידה בעולם שהוקמה על פי החלטה מפורשת של האו"ם.

כל החלטה, גם ה"גרועה" ביותר לדעת ממשלת ישראל וגם כזאת שיש להאריך וארצות-הברית התנגדו לה, כוללת הכרה מפורשת בישראל, מי שמכיר ב"כל החלטות האו"ם" כנוסח ערפאת, מכיר בישראל פשוטו כמשמעו.

שום מדינאי פלסטיני אינו יכול לקבל באופן פשוט את 242. החלטת המתעלמת לחלוטין מקיומו של העם הפלסטיני. מבחינה פלסטית היא גרועה לאין שיעור אף מהסכם קמפ-דייוויד, המכיר לפחות ב"זכויות הלגיטימיות של העם הפלסטיני". תמיד היה מדובר בעבר שאש"ף צריך לקבל נוסח "מתורקן" של החלטה זו, שיכלול איזכור העניין הפלסטיני. ערפאת עקף את הצורך הזה בכך שקשר את 242 בשאר החלטות האו"ם, המכירות בי קיום העם הפלסטיני וזכויותיו הליגיטימיות, כך יכול היה להסכים גם להחלטה 242. לדברי מקלוקסקי

הראיון ההיסטורי של העניין יאסר ערפאת למחרת היום לאורי אבנרי, שרית ישי וענת סרגוסטי. בראיון זה, בביירות המערבית, הודיע ערפאת חדי-משמעית כי אש"ף מוכן להכיר בישראל על בסיס הדדי, ולכונן שלום שיכיל לול מדינה פלסטינית, בחלק של פלסטין. הוא גם הביע את הערצתו למחנה-השלום הישראלי.

הצהרתו ההיסטורית של יאסר ערפאת על הכרת אש"ף בישראל ועל ביטול הסעיפים השלישיים במחנה הפלסטיני. לאחר מכן הודיע הסגור האמריקאי צ'ארלס פרסי כי ידוע לו כי יאסר ערפאת סומך את ידו על הצהרה זו.

אורי אבנרי גילה כי הצהרה זו של סרטאווי הוכנה חודשים רבים מראש, בתיאום עם הממשלה האמריקאית והממשלה התוניסאית. דוברי מישר-החוץ האמריקאי וראש הממשלה התוניסאי אישרו למחרת היום גילוי זה. משמע: יומת-השלום של אש"ף לא באה ביגלל המילחמה, אלא קדמה לה בהרבה.

הראיון שהעניק האו"ם, אחד האישים הבכירים ביותר באש"ף ובפת"ח, לאורי אבנרי, ובו הודיע על נכונות אש"ף להפסיק את פעולות-הטרור ברגע שתתבצע ההכרה ההדדית.

ייחודו של מקלוקסקי הוא כי כך שהיתה לו הברקה גאונית: הוא רשם את הדברים בו במקום והתחיל את ערפאת על הצהרה חדי-משמעית. לדבריו, נענה ערפאת ברצון לבקשה זו.

הצעצוע נגזל

גזבתה של ממשלת-ישראל על התפתחות היסטורית זו, את הייחוליים העלולים להישלח למות בביירות. יתושים כביצה. אך אותה

שתי הידיעות המרעישות, זיעזעו את הארץ. לא היו קשורות לכאורה זו בזו, אך במציאות הן היו מיקשה אחת — וכל ישראלי הבין זאת.

יאסר ערפאת הודיע בכתב כי הוא מקבל את "כל החלטות האו"ם הנוגעות לבעייה הפלסטינית". מן אחר שכל החלטות האו"ם, ללא יוצאת מן הכלל, מבוססות על קיום מה של ישראל, חברת האו"ם. הרי שזוהי הכרה חדי-משמעית וסופית במדינת-ישראל.

אלוף-מישנה בצה"ל, אלי גבע, מפקד חטיבת לוחמת, דרש לשחררו מתפקידו, מפני שמצפונו אינו מרשה לו להשתתף במיבצע כיבוש ביירות.

שתי הידיעות היו בעלות משמעות היסטורית, והן היו שני הצדדים של מטבע אחת.

שיא התהליך

הצהרה ככתב, שמסר חרים האמריקאי, פול מקלוקסקי, היא שיאו של תהליך המתקדם במהירות הבוק מזה כמה שבועות. סימני-הדרך העיקריים:

תשובתו של יאסר ערפאת להצהרת שושנת הייחודיים הגדולים — פיאר מנדס פראנס, נחום גולדמן ופיליפ קלוזניק — שהציעו הכרה הדדית בין ישראל ואש"ף. הצהרת האישים נוסחה מראש בתיאום עם גיבורי השלום, הד"ר עיצאם סרטאווי, ראש מחנה-השלום באש"ף, וזכתה מייד בהסכמתו הרישמית, אך ערפאת לא הסתפק בכך, ופירסם מצידו, וביוזמתו, הודעה רשמית של תמיכה במיסמך זה.

כיכרות הערים כדי להריע למחרת-הרייה-המילחמה ולקרוא להמשך הריבונות — מבלי לתפוס כי הם קוראים לא רק להריגת אלפי לבינונים ופלסטינים, אלא גם למות חיילי צה"ל בקרב מיותר והרה"אסון — חיילים שהם קרובי-מישפחה, שנים ומכרים.

בין המחנות עומדים אנשים כמו לובה אליאב, שתמימותו נוצלה לי לא בושה על-ידי אריאל שרון כדי לחפות על כוונותיו האמיתיות לגבי הפליטים (ראה הנדון). לובה לא חריים את קולו נגד המילחמה, גם כאשר הופיע השבוע בשידור חי בטלוויזיה — בשבוע הגורלי שבו עמדה הממשלה להחליט על השאלה אם להסתער על מערב ביירות — וליצור מאות אלפי פליטים חדשים. תחת זאת הצטרף להתקפה הכללית על יאסר ערפאת — יום אחרי שערפאת הודיע חדי-משמעית על נכונותו להכיר בישראל.

ישראל אחרת. השבוע לא היה ברור כיצד תסתיים המילחמה. המתקרבת עתה לסיומם החודש השני שלה, הארוכה במילחמות-ישראל מאז מילחמת-העצמאות. אך דבר אחד היה ברור: אחרי מילחמה זו שוב לא תהיה ישראל דור מה לאותה ישראל שנגררה בקלות דעת נוראה להרפתקה זו.

כוער, אחד מסמליה הוא הפטריוט המשתמש, המוכן לשלוח למוות את זולתו — ולהישאר בביתו הנותן.

כמו בכל מילחמה, שורצים בה הדימוגים והזולים, כמו יתושים ביביצה, העסקנים שביקשו לבנות קאריירה פוליטית על יגונם של הזולת, היושבים במישרדים ממוזגים-אוויר בעורף ותובעים לשלוח למוות את זולתם.

יש בה שפע של עיתונאים, היכותבים מדי יום ביוצעים שקרים וזכובים לפי הזמנה, המשתתפים בדעה צלולה במיבצע הכביר של שיפת-מוח שיקרית. יש המשקרים, למען המולדת, יש המשקרים למען גיבורם אריאל שרון, יש המשקרים למען עצמם. לא איכפת להם ששקרים אלה יעלו בדמם של חיילים, שגורלם היה תלוי השבוע על חוט השערה מול ביירות.

היו שנכנעו מתוך חולשת-אופי להיסטריה הכללית, בכל המיפליגות היוניות נמצאו אנשים, שהעמיצו את עצמם לרשות מערכת שטיפת-המוח של בגין — אהרון יריב וחיים הרצוג, במיפלטגת-העבודה, אימרי רון במפ"ם, רון כהן בש"ל, וכמו בכל המילחמות יש, כמורבן, שטופי-מוח עצמם, שיצאו ל-

המילחמה הביאה עימה גם שפע של תופעות הפוכות. היא חשפה את כל כיעורו של הישראלי המר

אופנה חדשה